

Gospod pa ni dober gospodar in je vsejal žito, ki ga ne bo nikdar žel.

Ko bomo želi, bom jaz na voz nakladal snope in vriskal, da se bo tresla zemlja od Gorice do Idrije...

Gustav Strniša:

Jurček in palček.

*Jurček je zajezdil psička,
fant je slabe volje bil,
ker hudobni je oblaček
toplo sonce skril.*

*Ko prijezdi do orbovja,
je na želvo naletel,
a na njenem hrbtu palček.
v rokah je piščal imel.*

*»Kam dreviš, nemirni jezdec?«
vpraša Jurčka palčkov kralj.
»Kaj to mar ti, poteptam te,
če ne boš prostora dal!«*

*Drobni palček se zasmije,
bradica mu vztrepeta:
»A tako, potem bojuj se
z mano za to ped sveta!«*

»Dobro, krikne drzni deček,
dvigne sabljo iz lesa;
mali palček, sivi palček
se mu pa samo smehlja.

Preden zaleti se Jurček,
palček dvignil je piščal,
pesemco zaspiral nežno,
da je Jurček oztrepetal:

Vsa narava je molčala,
zastrmela je,
mile glase poslušala,
zaihtela je.

Prožne vrbe so ječale,
bele breze plakale,
cvetke z rosnimi solzami
travico namakale.

»O, odpusti dobri možek,«
prosil Jurček je ihteč,
orgel sabljico je v travo,
hitel k palčku hrepeneč.

Rad pritlikavca objel bi,
pa ni bilo ga nikjer,
želva sama je čepela,
zrla v Jurčka, čudna zver.

